

Výprava do neznáma 22. - 24.03. 2019

Jak už název napovídá, tentokrát se sovy a sovičky vydaly do neprobádané krajiny. Tma a neznámá vlaková zastávka v Nové Bukové značily hned od začátku pořádné dobrodružství. Dozvěděli jsme se z mapy jen polohu základny v obci Bělá, zorientovali jsme se pomocí buzoly a vyrazili do tmy. Při záři čelovek a později i měsíce nám cesta pěkně utíkala. Skupina největších dorazila na základnu jako první, dohromady s prostředníčky, kteří je zřejmě ze strachu v půli cesty dohnali. Nejmenší sovičky si příjemně dlouhou cestu lovem škeblí ve vypuštěném rybníce, honbou blikajícího světýlka a určováním stáří stoletého smrku. Z posledních sil nakonec dorazili na základnu taky a vysílení hned po jídle padli do pelíšků. Do uší jim k tomu zněly tóny oblíbených písniček.

Ráno nás probudily paprsky jarního slunce, které při gymnastické rozvíčce už pěkně hřály do zad. Někteří otužilci neodolali a vyzkoušeli koupel v místním bazéně (nerozhodní tam byli naházeni), chladná voda probrala i ty největší ospalce.

Po snídani jsme se dozvěděli, že na potoce Bělá, který zásobuje vodou dědinu Josefínská Huť, vyrostla hráz z kamenů a větví. Musíme ji rozbořit a zachránit tak obyvatele před smrtí žízní. Nebylo to však tak jednoduché, jednak byla hráz v hlubokém lese a druhak byla střežena obránci s otrávenými střelami, kteří se vody jen tak nechtěli vzdát. Nelítostný boj plný šarvátek nakonec vyhrály děti. Hráz byla zbořena, potok byl vyčištěn a navíc dokonale splavný pro lodičky, které jsme si vyrobili z kůry, klacíků a lupení. S loďkami se potokem plavili i někteří jedinci. Odpolední slunce a ohýnky, na kterých jsme si opekli špekáčky, nás osušily. Všichni se vyblbli při fotbálku a lanové podbíhačce, probíhačce, přeskakovačce a přetahovačce.

V bahně potoka jsme objevili starou lahev, „něco v ní je“ znělo z úst dětí. Opravdu, byla tam zpráva, velmi stará, nejspíš někdy z konce 19. století. Přes plíseň a spoustu trhlin na papíře se nám ji podařilo přečíst. Pojednává o utiskování židovského národa v okolí obce Horní Cerekev. Symbol dvou dlaní měl značit naději, před zavíráním očí tehdejší vrchností před těmi ohavnostmi. Nejspíš nikdo živý už nám o tom nepoví. Vydali jsme se, jen ti nejodvážnější, tedy prozkoumat židovský hřbitov nedaleko Horní Cerekve. Neznámý kraj se opět zahalil do tmy a my dorazili k onomu tajemnému místu. Nikdo nepromluvil, ať už z úcty k mrtvým, nebo ze strachu. Začali jsme prohlížet staré náhrobky. A ano, na dvou z nich byly vytesány dvě dlaně. Pokusili jsme se je přes pauzák, uhlem obkreslit, abychom mohli případně později se pokusit přečíst hebrejský text. Cestou zpět už nás zmáhala únava. Nedělní ráno už bylo zakaboněné a chladné. Před odchodem na vlak nám ještě prostředňáci uvařili na ohni ve velkém kotli výbornou dopolední polévku.

Pobalit batohy a hurá na cestu zpět. Už teď se těšíme na další soví výpravu.

Dušánek